

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Mgr. J. H.**

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2023 č. j. 10.01-000221/23-003

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, jímž žalobci nebyl určen advokát k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), a to z důvodu zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva.
2. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce žádostí datovanou dnem 3. 4. 2023 a doručenou žalované dne 3. 5. 2023 (dále jen „žádost“) požádal žalovanou o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18 zákona o advokacii spočívající v podání ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č.j. 2 Ads 100/2022-49, jímž byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost žalobce, a související zastupování v řízení před Ústavním soudem.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že eviduje několik žádostí žalobce, jimiž se s pomocí určeného advokáta snažil zvrátit dosavadní neúspěch v rozhodování Úřadu

práce o žádosti o příspěvek na bydlení (žalobce žádal o určení advokáta pro podání ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č.j. 1 Ads 63/2022-47 nebo ze dne 5. 1. 2022, č.j. 6 Ads 268/2021-10). Dále žalovaná odkázala na odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č.j. 2 Ads 100/2022-49 a na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2022, sp. zn. III. ÚS 1599/22, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost v obdobné věci.

4. Žalovaná s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č.j. 2 Ads 324/2018-17 a shora uvedené usnesení Ústavního soudu uvedla, že lze mít za to, že ústavní stížnost žalobce bude zjevně neúspěšná. Ústavní soud nemá důvod posuzovat věc jinak a vyvodit jiné závěry než ty, k nimž dospěl již dříve ve shora uvedeném usnesení. Ze strany žalobce se proto jednalo o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná není oprávněna posuzovat úspěšnost či neúspěšnost ústavní stížnosti a následně z tohoto posouzení vyvodit závěr o bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva, resp. svévolně rozhodovat o určení advokáta. Tato kompetence náleží Ústavnímu soudu. Za bezdůvodné nebo zjevně neúspěšné nelze považovat podání ústavní stížnosti jen proto, že žalobce nebyl v předchozích řízeních úspěšný (zejména bylo-li důvodem neúplné zjištění skutkového stavu, nesprávná aplikace práva atd.). Poukaz žalované na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2022, sp. zn. III. ÚS 1599/22 je s ohledem na odlišný skutkový stav absurdní. Žalobce požaduje podání ústavní stížnosti proto, že správní orgány ani soudy neřešily porušení práva žalobce na spravedlivý proces (bylo rozhodnuto na základě irelevantního vyjádření úřednice stavebního úřadu). Žalobce popsal také další jím tvrzené vady správních a soudních rozhodnutí v dané věci a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 121/16 týkající se exekutorské mafie s tím, že povinný v dané věci měl štěstí, že nemusel žádat žalovanou o určení advokáta. Pracovnice žalované dle názoru žalobce zneužila svou pravomoc s cílem zabránit podání ústavní stížnosti.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout. Setrvala na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a odkázala na judikaturu krajských soudů a Nejvyššího správního soudu týkající se žádostí žalobce o příspěvek na bydlení za různá období.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
9. Podle § 18 odst. 5 věta druhá zákona o advokacii komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
10. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. Soud úvodem považuje za nutné podotknout, že již ze samotného textu žaloby a obsahu správního spisu je patrné, že žaloba nese znaky tzv. „sudičství“, tzn. uplatňování zákonem garantovaných procesních prostředků nikoli pro ochranu domnělých práv žalobce, ale pouze pro samotné projednání věci před soudem. Žalobce se totiž v daném případě ve skutečnosti nedomáhá ochrany svých práv garantovaných veřejným právem (zde určení advokáta, resp. zprostředkovaně přiznání příspěvku na bydlení), protože o jeho totožných právech (byť za jiná časová období) bylo již opakovaně rozhodováno Nejvyšším správním soudem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 267/2021 – 36 nebo ze dne 5. 1. 2022, č. j. 6 Ads 268/2021 - 40) a totožná právní otázka byla vyřešena i Ústavním soudem (usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2022, sp. zn. III. ÚS 1599/22). Řešená právní otázka je tudíž zcela jasná a její řešení je žalobci známo.
12. K věci samé soud konstatuje, že nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že žalovaná není oprávněna v případě splnění formálních podmínek ve smyslu § 18c odst. 1 až 4 zákona o advokacii (jejichž splnění je mezi stranami nesporné) žádost žalobce dále posuzovat. Zákon o advokacii uvádí v § 18c odst. 5 materiální podmínky, při jejichž nesplnění nelze žádosti vyhovět. Ty spočívají v již shora popsaném „zneužití či zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva“, o které žalovaná opřela napadené rozhodnutí. Jedná se o kritérium, které je obsahově srovnatelné s pojmem „zjevné bezúspěšnosti“ ve smyslu § 36 odst. 3 s.ř.s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30). V rámci posuzování tohoto materiálního kritéria, které je vyjádřeno pomocí uvedených neurčitých právních pojmů, je žalovaná povinna komplexně zvážit i potenciální úspěšnost právního prostředku, k němuž se žádost o určení advokáta pro poskytnutí právní služby vztahuje.
13. Žádné pochybení žalované z napadeného rozhodnutí ani obsahu spisu nevyplývá. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a lze z něj seznat, že žalovaná si byla vědoma nejen stavu tohoto řízení, ale brala v úvahu i předcházející obdobné žádosti i předchozí uplatňování podobných práv žalobcem v jiných řízeních. Přesně přitom popsala zákonná ustanovení, která aplikovala, přihlédla k odpovídající judikatuře a srozumitelně uvedla skutkové okolnosti, z nichž vycházela. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že tyto okolnosti žalovaná posoudila logicky a ve vzájemných souvislostech, přičemž oprávněně dospěla k závěru o zjevné bezdůvodnosti žádosti.
14. Soud dodává, že samotná skutečnost, že žalobce nebyl v předchozích případech úspěšný, skutečně nemusí znamenat bezdůvodnost žádosti. Žalovaná však v odůvodnění napadeného rozhodnutí komplexně rozebrala vícero předcházejících řízení a žádostí žalobce, na jejichž základě učinila jednoznačný závěr o bezdůvodnosti žádosti, a soud s tímto jejím závěrem bez jakýchkoliv výhrad souhlasí. Žalobce nemá žádný důvod se domnívat, že by jeho potenciální ústavní stížnost dopadla jinak než jeho předchozí neúspěšné uplatňování práva. Bezdůvodnost jeho žádosti je tedy zcela zjevná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105).
15. Co se týká námitek směřujících vůči odkazu žalované na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2022, sp. zn. III. ÚS 1599/22, soud konstatuje, že není zřejmé, v čem by měl být skutkový stav v dané věci odlišný od skutkového stavu v řízení ukončeném rozhodnutím, proti němuž hodlal žalobce nyní podat ústavní stížnost. I zde se jednalo o brojení žalobce vůči nepřiznání příspěvku na bydlení z důvodu, že prostory, které žalobce obývá, nenaplňují definici bytu. Soud se neztotožňuje s výkladem uvedeného usnesení nastíněným žalobce,

neboť závěr Ústavního soudu je takový, že vůči zjištění skutkového stavu správními soudy nemá výhrad (viz body 21 a 23 odůvodnění citovaného usnesení).

16. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že žalobce uplatňuje celou řadu více či méně právních námitek, které však směřují převážně do soudního řízení správního, jež se týkalo nevyhovění žalobě proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na bydlení, a dále uplatňuje rozličnou polemiku se zjištěným skutkovým stavem. Tato tvrzení jsou však z pohledu nyní projednávané věci irelevantní, a soud se jimi proto nezabýval.
17. Pro úplnost soud dodává, že již dříve rozhodoval o žalobách téhož žalobce proti rozhodnutím žalované o neurčení advokáta, a to rozsudkem ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 A 137/2023-57 a také rozsudkem ze dne 8. 8. 2024, č.j. 14 A 23/2024-48, přičemž v obou případech žalobu zamítl. Žalobce se v uvedených věcech rovněž domáhal určení advokáta pro podání ústavní stížnosti, přičemž soud v nyní projednávané věci nemá nejmenší důvod odchylovat se od svých předchozích rozhodnutí.
18. Žalobcem namítaný nálezný Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 121/16 se vůbec netýká nyní posuzované věci a výtky žalobce k postupu zaměstnankyně žalované JUDr. Schejbalové jsou zcela nekonkrétní a zejména naprosto nepodložené.
19. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. O věci samé bylo v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnuto bez nařízení ústního jednání (žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas).
20. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.